

ÅPENT BREV TIL AASE LIONÆS:

Vedrørende norske anklager mot Hellas

FRA HARRY LINDSTRØM

Har hun noe å svare?

I

Jeg har med stigende undring fulgt med i de aksjoner som særlig norske politikere sammen med kolleger fra andre skandinaviske land har satt i gang mot den nåværende regjering i Hellas. Her i vårt land har så å si en samlet prese deltatt i aksjonene, og det har vært nesten umulig for den alminnelige mann og kvinne å få vite hva som egentlig foregikk i Hellas i tiden forut for 21. april 1967, i tiden omkring denne dag, samt hva som foregår i dag.

Man er i dag vitne til hvorledes norske politikere ypper til strid i internasjonal målestokk. Målet kan neppe være noe annet enn å få satt i gang borgerkrig i Hellas. Det er tilstrekkelig langt borte fra kongeriket Norge, slik at ansvarsfølelsen ikke blir så ille berørt.

For meg har så vel norske politikere som det norske folk til stadighet gitt uttrykk for en feighet som sjelden forekommer hos andre folk. Neppe i noe annet land er mobvesenet så utbredt som hos oss og kvegdamningen blant mennesker så smertefritt gjennomført.

Vi nordmenn har en forunderlig tendens til å blande oss opp i andre folks interne forhold. Vi er så framifrå demokratiske. Vi har slike patentløsninger på alle problemer at det er rent sørgelig at man ikke i større

Det offisielle Norge trodde og håpet vel at den tidligere byråsjef i Industridepartementet Harry Lindstrøm skulle være fullstendig tilintetgjort og målbundet etter domfellelsen. Men der har de nok blitt sørgelig skuffet. For Rocambole var ikke død! Bortsett fra den lange rekke av injuriersøksmål han fremdeles har gående mot aviser som deltok i hetsen mot ham og preparerte folkemeningen, har han sendt en lang skrivelse til riksadvokaten med sterke anklager og har rettet flere henvendelser til ombudsmannen.

I et brev til stortingsrepresentant og Hellasfarer Aase Lionæs av 30. september sistl. skriver Lindstrøm bl. a.:

«Dette brev er skrevet på norsk, tysk, engelsk og fransk. Det er videre oversatt til gresk. Det vil bli sendt til Europarådets medlemmer og dessuten til andre menn og kvinner i dette og fremmede land, som er interessert i en faktisk fremstilling av forhold som er søkt holdt skjult gjennom lange tider. Det er nå på tide at de rettsløse i dette land får den hjelp de skal ha som mennesker — av nettopp Europakommisjonen for menneskerettigheter.»

Da dette blads redaktør både har mottatt gjenpart av Lindstrøms brev og dessuten — i likhet med så mange av bladets lesere — også tilhører den store gruppe av rettsløse i forbindelse med det såkalte landssvikoppgjør, finner vi det rimelig at FOLK OG LAND medvirker til å gjøre Lindstrøms synspunkter kjent i størst mulig omfang. En annen grunn er at vi — som før skrevet — er av den oppfatning at hele Lindstrømsaken har fått en skandaløs behandling både av påtalemyndighet og av rettsinstanser og at det påny er dokumentert at det iallfall ikke hersker likhet for loven i dette land etter at lov og rett ble trådt under fot i årene fra 1945 og utover.

Vi offentliggjør derfor — etter å ha fått hans tilatelse — Harry Lindstrøms brev til Aase Lionæs i sin helhet — bortsett da fra bilagene som er for omfattende til at vi kan gå løs på dem. Mellomtitlene er satt av oss. Da brevet er meget langt får vi ikke plass til det i ett nummer av FOLK OG LAND, men her kommer iallfall første del:

utstrekning bruker representanter for dette vise folk til å løse verdensproblemene. Det er bare når 6—8 sigøyne-re kommer til Norge at raseproblemet er umulig å løse.

Hvorfor denne forskjell?

For en tid siden opplevet vi en norsk deltagelse i en straffesak i Syd-Afrika, som

var bemerkelsesverdig. En borger av det landet ved navn Abram Fischer var tiltalt for 15 forbrytelser etter det landets lover. 9 av forbrytelsene gjaldt statens sikkerhet. Den syd-afrikanske borger ble dømt til livsvarig fengsel.

Nå våknet den norske opi-

(Forts. side 6)

SIEGFRIED:

Hans prektighet broder Einar

Som likevel lot dødsdommer eksekvere med god samvittighet

Rolf Gerhardsen: Einar Gerhardsen
som en bror ser ham. Aschehoug.

Som våre lesere kanskje vil erindre omtalte en innsender i vårt blad for noen tid siden en forhånds pressemelding som var sendt ut om den bok Rolf Gerhardsen hadde skrevet om sin bror Einar. Det het i den forhåndsmelding at «den vesentlige del av denne boks materiale hentes fra hemmelighetsstemplede regjeringsprotokoller som idag er i Gerhardsens eie». Innsenderen heftet seg ved dette at hemmelighetsstemplede offentlige dokumenter kunne være i privatfolks besiddelse og det var det naturligvis allmulig grunn til.

Imidlertid foreligger boken nå og den som vil lete etter

slike «hemmeligheter» får sannelig lete lenge. Men det var vel kanskje nødvendig å niffe om boken litt nå forhånd for sannelig var det lite stoff av offentlig interesse i den!

Det som slo oss med en gang var dette at både redaktør Rolf i ARBEIDERBLADET og «bror min» tydeligvis vil ha både i pose og sekk. På den ene side er de de trauste og klassebevisste arbeidere fra Oslo, men på den annen side får vi både i bilder og tekst vite at det nærmest må ha vært et u-lykkestilfelle dette at de var slike arbeidere siden avstamningen var helt anner-

(Forts. side 2)

Rolf Gerhardsen og «bror min», som så riktig from ut som gutt

Møte med Quisling -

(Forts. fra side 5.)

ned forsvaret og ville selge oss som Sovjetrepublikk.

Men det Quisling sa var rett, og jeg ble med. Jeg var som officer beredt til å ofre blod og liv for fedrelandet, og han hadde utnevnt meg. Hvilken d a d hadde de andre utført?

Han hadde reddet titusener av liv, stadig selv i fare når revolusjonens frukter raste ned over alle de ulykkelige folk som skulle være det store eksperimentets forsøksdyr for Karl Marx-lære innenfor Russlands grenser. Quisling hadde ledernes tillit, de han reddet vil evig bevare sin takknemlighet til ham.

Han forstod at dette var en tragedie, og han ville selv ofre alt for at hans folk ikke skulle rammes av den samme ulykken. Det ble hans kall, — og hans tragedie.

Da han holdt sitt første møte i min hjembygd hadde han Knut Langaard med som livvakt. Jeg fikk være den som passet på i døren, og vi merket ikke det minste uro, det sørøst vel Knuts skikkelse og mot for.

Det gikk ikke bra ved valget. De borørlige var redd for sine partier og taburetter, — «kast ikke bort stemmen!»

«Sverdene blinker bak NS!» skremte det Moskvadirigerte arbeiderparti.

Jeg var med og bar en fane ved Hafrsfjord, Embret Holmen og jeg hadde en ekstra jobb i Oslo 1936 med å luske bak Quisling og passe på. Ellers var det å gå i tog utenfor ham og de «store» gutta for å skjerme mot pøbelhoppen.

Efter valget i 1936 tok mange sin hatt og gikk. Det var miss-stemming over nederlaget, og jeg spurte Quisling en gang jeg traff ham på gaten om han ville forklare meg årsaken til nederlaget.

Han satte sine store, sterke øyne på meg som om han så tvers gjennom meg. Og så forklarte han hva han mente. Det lunkne og feige borgerskap falt for trikset med de bortkastede stemmer, men hans ord falt ikke slik.

Siden hadde jeg kommet på en idé for rekonstruksjon, og ville ha hans godkjennelse før jeg gjorde noe. Da jeg troppet opp på hans kontor så han meget brydd ut, og hadde ikke tid, «kom igjen en gang ut i uken».

Ja, sa jeg og gikk. Men så kom jeg til å tenke på at han så ut som om han helst ikke ville snakke med meg, og det skrev jeg i et brev, og leverte forslaget vedlagt. Noen dager senere møttes vi etter Brødøy Allé, men på hver vår side. Da skrådde han over

gaten og kom bort til meg.

— «Det skal De slettes ikke tro at jeg ikke ville snakke med Dem.»

Men mitt forslag, mente jeg.

Jo, men det var bra som det var, mente han.

Det mente ikke jeg, og jeg hadde tenkt å trekke meg ut. Men før jeg rakk det gjorde redaktøren for vår fylkesavis det, og de som sto igjen dyttet på meg jobben. Så var jeg plutselig blitt redaktør uten å ha vært på noe redaksjonskontor. Jeg arbeidet med jord og dyr om dagen, og om kvelden forsøkte jeg å redigere fra drengestua. Men jeg kom fort på kant med hovedkontoret, bl. a. fordi jeg trykte en rosende artikkel om Quisling av selveste Hamsun som sto i hvert av hovedorganets nummere, — og — min store feil, en av de fratrådtes svar. Ved siden av.

Kranglet med kontoret førte til at jeg meldte meg ut, og mine overordnede lot meg redigere videre med bladet som en partifri avis. En staket stund til den ble stoppet av HK.

Siden håndhilste jeg på Quisling en gang i 1942, jeg sa navnet mitt, for sikkerhets skyld.

«Ja, jeg kjenner da Dem,» svarte han.

Han, og Jonas Lie kom jeg aldri tilbunns i, de var som fra en annen verden. Quisling tok til merke «Solkorset», det samme som den store mesteren som åpenbarte seg for Rikard Grave bad ham lage.

Han hadde en meget høy engelsk orden — innehaveren kunne bare dømmes i England.

Skutt natterstid. Gjennom et teppe? Fikk de han pekte ut som selgere av landet sin hevn?

Trotsky ville ha ham som stabsjef for den røde armé, han var preseterist på alle hold, behersket flere sprog. Han var vel for stor for mobben og mobbekongene.

Jeg spurte en hurragutt som hadde bodd hos dem da de gikk på skolen om ikke Vidkun og hans brødre hadde vært med på livet når de var unge.

Nei, svarte han. De gikk lange turer og diskuterte høyere problemer som lå høyt over hodene på annen ungdom. Et bevis er brøren Jørgens filosofi. Når kan vi bli modne nok til å få lese Vidkun Quislings «Universisme»?

Han var Fridtjof Nansens hjelper, og da denne døde 13. mai 1930, følte han vel et forpliktende kall i hans sted. Jeg holder det for godt mulig at han også på metafysisk

Håp likevel!

Det var en forunderlig måte det norske folk tok imot seiren på i 1945. En skulle trodd at gleden hadde gjort en myk i sinnet og at en takknemlig ville vist storsinn og forståelse. Men tvert imot, det var hatet og hevnen som fikk fritt spillerum.

Det hele tyder på den svarteste samvittighet, og det var frykten hos de ansvarlige for at folket skulle gjennomskue svindlen som drev dem. Det er et gammelt prøvet middel med en slik avledningsmanøvre. Kunne en få agitert opp folket til å fråse i hat og hevn, ville dette bidra til at det glemte å tenke på egen hånd.

Det er vel det samme som gjør at de stadig kommer inn på det som skjedde under okkupasjonen både i skrift og tale. Og så har jo de ansvarlige presse, radio og fjernsyn i sin tjeneste — kort sagt alle midler til rådighet. Derfor er det så mye mer prisverdig at flere og flere reagerer på uretten som de vitterlig gjør. Da er det håp om at folket med tid og stunder skal greie å trekke seg opp av den sump av løgn, forvrengning og fortieelse som det går og vader i.

Olga Bjoner

vei hadde fått ordre om veien fra de høyere makter.

Selv var jeg nok ingen trofast tilbeder og partitraver, men jeg er, tross motgang og forfølgelse stolt over å ha vært med som hans vakt fra 1933 og til de siste bitre timer i Gimle (Getsemane?) have den 9. mai 1945 da frenden «brøt løs» over oss som sto på nost istedenfor å flykte fra ansvaret.

Tannløge

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Vask, maling,

tapetsering,

mønstermaling

RIMELIG

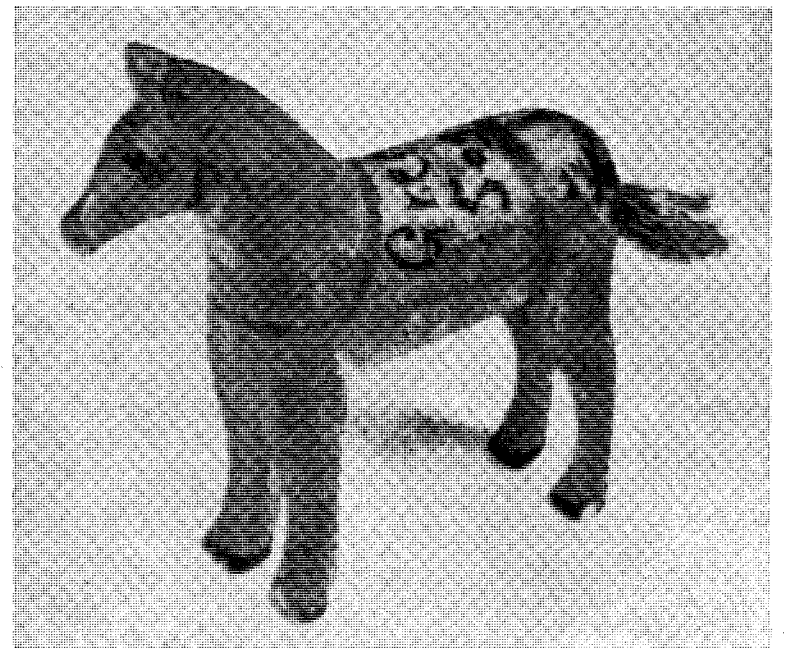
1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collettsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.

Hans prektighet - -

Trehest spikket av Einar G. under ett av hans mange opphold i kretsfengslet Grensen 5 og 7. Slik en hest har anmelderen også spikket i sin tid, så vi er på en måte kolleger.

(Forts. fra side 1.)

ledes. Selv redaktøren i MORGENBLADET ble så imponert av den at han kameratslig slo redaktør Rolf på skulderen og lovpriste boken hans. Og siden ledelsen i Arbeiderpartiet jo så sterkt er preget av overklasseguttene fra både Oslo og andre steder — via Mot Dag — så understreker naturligvis anmelderne i «arbeiderpressen» dette med den folkets sønn Einar.

Vel, det får nå være som det vil. Vi kan ikke si at vi er så imponert hverken av arbeiderguttene eller av det blå blodet — for ikke å snakke om Einar Gerhardsen selv, som vi alltid har synes var en usedvanlig kjedelig fyr i sin offentlige opptreden — og nærmere kjennskap har vi ikke til ham. Men selv denne kjedelige representanten for dette uanstendige vinglepartiet synes vi har fortjent bedre enn å bli hengt ut slik av broder Rolf. For make til glansbilledaktig prektighet savner man vel sidestevkke til når det gjelder seriøse politikere! Det eneste gale han noensinne har gjort var å rømme til Drøbak som gutt, men også det skjedde nærmest for å hjelpe en kamerat. Til øiengjeld sparte han de ti ørene han fikk til 17. mai-festing og kjøpte grøt til sin sultende familie for alle sammen. De fem ørene han fikk til 1. mai festet han derimot for som den brave proletargutt han var.

*

Einar Gerhardsens antimilitarisme — vel å merke før 1940 — har alltid interessert oss. For hvorledes kan et menneske med aktelse for seg selv bevege seg fra straffet antimilitær agitasjon til fødselshjelper for den ameri-

kanske militærallianse NATO?

Noen egentlig forklaring på det får vi ikke i boken, men det later til at lojaliteten mot partiet var sterkere enn mot egen samvittighet. Broder Rolf skriver om dette bl. a.:

«Først — og det er det vesentlige — dette å lære å skyte mennesker, det var ingen dåd for ham.»

Nei, det var vel så. Det overlot han til andre i årene fra 1945 og utover, da en rekke gode norske menn — og kanskje noen ganske få mindre gode — falt for eksekusjonsavdelingens kuler i Norges land. Også om det skriver Rolf Gerhardsen noen linjer som tør ha spesiell interesse for våre lesere og deres innstilling til den landsfaderlige prektigheten:

«En tid etter at han tiltrådte denne stillingen (som statsminister), måtte han skrive under noen dødsdommer. Var dette riktig, var det dette nordmenn ville han skulle gjøre, kunne han ha god samvittighet? Jeg vet han var utsatt for press, jeg vet det var folk som vek tilbake. Han skrev under, det måtte gjøres. Og han gjorde det med samvittigheten i orden.»

Så den samvittigheten er en underlig innretning. Den forbyr den unge Gerhardsen å bære våpen mot landets fiender, men den tillater den gamle ditto å la fullbyrde skyting av en lang rekke norske politiske motstandere som verdenskrigens utfall hadde bragt i seierherrenes hender.

*

Rett skal ellers være rett. Efter at en har overvunnet (Forts. side 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Hva med Norge?

Det er rent uhyggelig å være vitne til hvor tomme for bærende politiske idéer samtlige partier er. Vanligvis har det jo vært partienes ungdomsorganisasjoner som har gått i spissen når det gjaldt å bære slike idéer frem. For idéer kan ikke vokse og gro uten å nærer av den glød og kampånd som er ungdommens kjennetegn.

Men, hvorledes er det blitt idag? En kan vandre over hele spektret av ungdomsorganisasjoner, fra det lyseste blå på den konservative fløy til det rødeste røde hos SF, uten å finne det minste spor av det være seg politisk idé, eller kampånd for den saks skyld. Det eneste de alle sammen klarer å presse ut av seg er skrå om mere «utviklings»hjelp til de læslatte svarte stater hvis eneste mål er det de amerikanske negere klart har utformet i slagordet «Black Power». Foruten naturligvis krav om mere av den velkjente og komiske norske innblanding i andre folks affærer uten hensyn til landets handelsinteresser.

Det er forsåvidt ikke bare ungdomsorganisasjonene som griper til dette godtkjøpsvas for å skjule sin politiske nakenhet. Det er også moderpartienes merkesaker dette å falle på kne for alt det fremmede og å stikke sin nese i det en ikke har noe med. Og en stor del av det menige folk er også blitt hjernevasket så grundig at de nærmest tror det er Vårherre selv som er opphavsmann til selvmordspolitikken.

Slik det er her i landet er det forresten i alle de nordiske land. Det er vel kanskje denne blåøyete verdensfjernhet som har vært vår største ulykke opp gjennom tidene. Og det er langt mellom de eventyrets barn som sier om denne politikken at «keiseren har jo ingen klær på».

Men imellom er det da noen, til og med partipolitikere, som plutselig våkner opp og forferdes over det politiske vrøvl. I Danmark forbauset således nylig en minister alle ved å si nettopp dette om dansk politikk — som til forveksling ligner den norske — at «keiseren har jo ingen klær på»!

Det må bli større realisme og mindre blåøyet ideologi i dansk utenrikspolitikk, sa han på et møte for unge studenter. Dansk næringsliv og utenrikshandel og dansk utenrikspolitikk må avstemmes til hverandre, påpekte han, for Danmarks interesser ligger i Europa, ikke i Vietnam, Sør-Afrika eller Hellas.

Og den sosialdemokratiske minister som plutselig fikk øynene oppladt utdypet det senere i Berlingske Tidende med å skrive at i de senere år er utenrikspolitikken i Danmark blitt gjort til en slags innenrikspolitikk, hvor det blir tatt overdrevet hensyn til ungdomsorganisasjoner. Det er meget vanskelig for en dansk regjering å være fortropp i internasjonale protester mot militær-diktatur, rasediskriminering og krigsbegivenheter langt borte.

Slik kjettesk tale kunne naturligvis ikke godtas i det velsignede danske hyperdemokrati. Det reiste seg et ramaskrik — i første rekke naturligvis i venstresidekretser — og den gamle radikalminister Dahlgard ble prompte ekspektet ut av regjeringen.

Men Dahlgards ord passer, som alle vet, like godt på den utenrikspolitikk som bedrives av den såkalte høyremann Lyng som norsk utenriksminister og vel da med tilslutning av resten av regjeringen.

Og det er vel ikke trolig at det finnes noen norsk Dahlgard, som setter stillingen på spill ved å fortelle Lyng og de andre at hans politikk ikke har noen klær på.

Men kanskje det kunne være en i den borgerlige leir, men utenfor regjeringen? Hva med for eksempel Braadland, som

Hva stort har de gjort?

Jeg mener partipolitikkerne. Hva har de gjort i det hele tatt? Har noen av dem bragt heder og ære over landet, har noen av dem bragt landet økonomiske fordeler? Jeg bare spør. Er de så store demokrater at det teller? Vil noen av dem ofre noe av sitt eget for fedrelandet?

Svarene må bli temmelig negative. Befolkningen er nedsyttet i skatter inntil lovens maksimum, og nye veier må finnes ved å sette opp eiendomsskatten, høye taksater osv. for å få pint mest mulig ut av folket.

Ved Hellas-turnéer, Svd-Afrika-protester, Rhodesia-boikott og andre politiske kandestøperier, bringer de bare skam skade og latter over landet. Dertil kommer de tap det lider i handel, på grunn av goodwill-svikt i de land hvor våre nesevise partipolitikere har opptrådt.

Hvor dypt den demokratiske idé stikker hos disse folk, og hos deres partier fikk vi se under nyss avholdte kommunevalg. På listene fikk vi se den kummulerte A del fra så å si alle partier. Adelen først og adelen sist på listene. Jeg kaller dette ved sitt rette navn, frekkhet og overgrep av partiene. Det skal jo også en viss freidighet til av den kummulerte når han altså gir seg ut for overdemokrat. Den som vil lære andre demokrati burde ikke selv ta imot privilegier.

Så lønner det seg også godt nå for tiden å være partipolitiker. Disse sulter ikke på noen måtte, de bevilger selv sine gasjer — —. De passer på at deres kaniner ute i distriktene får sine bein.

I det sanne demokratiske navn, burde det oppstå en ny Ludvig Holberg blant oss, som ved sin samfunns satire og sitt vidd, kunne vise folket våre både latterlige, og ikke minst skadelige partipolitikere.

Capitano

i mangt og meget er det motsatte av en partipolitiker, nemlig et mannfolk.

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna tidtrøyt- og opplysningsblad. Fritt ordskifte om NS, rettsoppgjæret m.m. Fylgjetongar om Hunzafolket, Jack London (ill.), sjøromaner m.m. Årspris kr. 25.—.

Postgiro for bladp. 80 821. Utgjevar: Erling Seim, Kinn

FOLK OG LAND i 1968

Husk abonnementsfornyelsen! - Løssalgspisen opp til kr.1,50

Så nærmer vi oss års ende igjen og det er FOLK OG LANDS utgivelse i 1968 som skal sikres. Det er vel ikke nødvendig å gjenta det som vi har skrevet så ofte tidligere, at vi er helt avhengig av den støtte våre lesere gir oss i tillegg til de vanlige bladpenger, som vi ikke synes vi kan forhøye av hensyn til dem som lite har å klare seg med og som ikke makter mere. Derimot har vi funnet det rimelig fra 1. januar 1968 av å forhøye løssalgspisen til kr. 1,50 slik at den kommer mere i samklang med abonnementsprisen. Vi kan heller

MONRAD JOHANSEN gjør furore i utlandet

Sekretær Kolbjørn Ofstad i Tono sier til AFTENPOSTEN at «det er helt forbausende hvor sterkt Monrad Johansen står i utlandet. Siden Griegs, Svendsens og Sindings dager har vel ingen norsk komponist fått oppført symfoniske verker så ofte som David Monrad Johansen.

Det er så meget mere forbausende som denne komponisten jo ikke har noe selskap i ryggen, slik som Fartein Valen har det. Og det dreier seg heller ikke om konserter som er organisert gjennom organisasjoner i stil med Kulturkontor. Ny musikk e. l. Monrad Johansen har simpelthen slått igjennom på det frie marked.»

Han tilføyer at «det er hele siste fem-årsperiode som peker ut Monrad Johansen i norsk lederstilling på området symfonisk musikk og seriøs kammermusikk». Det er spesielt «Pan» og «Symfonisk Fantasi» som oppføres i stigende utstrekning i utlandet.

Monrad Johansens suksess vil glede hans mange venner og forhåpentlig ergre mange «gode».

Grensene utvisket?

«Jeg er ikke i stand til å se hvem som i dag vil kunne trekke grensen mellom det som er riktig og galt», sa universitetsstipendiat Nic. Stang nylig som vitne i saken mot Bjørnboe-boken «Uten en tråd», iflg. BT 13. juni. Uttalelsen gir en viss pekepinn om hvor den moderne nordmann står når det gjelder moralske vurderinger.

ANNELESE PAROW

TANNINSETNING

Trondheim.

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

ikke tro at denne femtiøringen hver fjortendag i tillegg vil ha større å si for løssalgskjøperne i den inflasjonstid vi lever i. Men for oss blir det penøer av det. Og dem trenger vi. Bl. a. er det jo nu bebudet portoforhøvelse igjen - av vår velsignede «borgerlige regjering».

Vi vedlegger dette nummer en postgiroblankett for abonnementsfornyelse, slik at våre lesere kan få litt tid på seg til å ordne saken — helst før årsskiftet. Det er naturligvis av betydning for oss å få vite så tidlig som mulig hvorledes det kommer til å ligge an økonomisk og hva vi kan regne med at våre lesere vil hjelpe oss med utenom de direkte bladpenger.

Ellers gjør vi oppmerksom på at for studenter og skoleungdom er abonnementsprisen det halve av den vanlige, og vi ber våre lesere gjøre dette kjent for mulig interesserte.

Det er vår forutsetning at FOLK OG LAND i 1968 skal komme hver fjortende dag som i inneværende år og vi føler oss overbevist om at våre lesere vil hjelpe oss til å klare det, slik de har gjort det i 1967.

Altså: glem ikke av giroblanketten selvom De ikke bruker den med en gang!

Hans prektighet —

(Forts. fra side 2)

sin motvilje mot å bli påduttet all den gerhardsenske familiehistorie, kan en sakens finne ting av interesse oppi all kjedsommeligheten. Vi noterer bl. a. bekreftelsen på noe Quisling og NS i sin tid hevdet om Arbeiderpartiet og Madsen:

«I 1920 reiste Einar til Moskva. Partiet var jo med i Den tredje internasjonale, og Einar skulle representere ungdomsbevegelsen på Internasjonals kongress. Alfred Madsen var også med på denne turen. På tilbakeveien hadde han fått med seg noe gull som skulle sendes videre et eller annet sted (!), og så ble han tatt på fersk gjerning av tollvesenet nordpå. Det var da han fikk navnet Gull-Madsen.»

Senere fikk han også navnet Poker-Madsen. Vi har ellers hørt sagt at leoparden aldri mister sine pletter, men det holder tydeligvis altså ikke alltid stikk. Eller hva?

I samme forbindelse kan vi ellers nevne at Rolf Gerhardsen skriver forholdsvis pent om sin gamle kommiss Eugène Olausson, som vi selv kjenner

(Forts. side 8)

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødtes der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Merkelig nordisme

For noen tid side ble programmet «Nordtoppen» sendt i NRK, i samsending med de øvrige nordiske land, der hvert av landene stilte med to grammofonplater, hvor «nasjonale» utøvere var representert fra de respektive fem land. Hensikten med sendingen var å avgjøre hvilken fremførelse som oppnådde størst popularitet blant tilhørerne i deltagerlandene.

Det eneste av disse land som deltok i konkurransen med utelukkende nasjonale innslag, var Island. Ellers var minst halvparten av innspillingene med engelsk tekst. Det viste seg også ved poengfordelingen at plater med engelske tekster ledet stort på de øvrige. De engelsksyngende vokalistene var ledsaget av musikk, som med stort hell kunne konkurrere, hva bråk angår, med Tors jernbeslåtte vognhjul.

Det er forstemmende at nordisk ungdom fullstendig gjør knefall for engelsk sang og negermusikk. Denne tendens må tilbakeføres på den nasjonale oppløsning som fant sted i de nordiske land, og ikke minst i Norge, umiddelbart etter 1945. Dette er en del av arven vi er blitt belemret med etter «frigjøringen».

Pegasus på villspor

Brosjyren «Pegasus», stensilert og utgitt av Unge Høyre med sikte på skoleungdom, er atter kommet ut etter to års stans. Også dette blad ser ut til å bli en slags filial av Anders Lange med hans amerikanske satelittpolitikk, og han serveres da også i bilder og tekst.

I nummer 1 for 1967 skriver tidsskriftets redaksjonssekretær bl. a. om «NS-folk anno 1967». Artikkelen tar sitt utgangspunkt i et «intervju» som AUF-organet «Alternativ» angivelig skulle ha hatt med redaktør Melsom. I omtalen av vårt syn på aktuell internasjonal politikk, blir vi tillagt synspunkter som er like latterlige som de er oss fullstendig fremmede. Vi ser angivelig på Mao som en slags «mirakelmann» og sympatiserer med Vietcong. Slike meninger er oss komplett ukjente. Selv om vi ikke er enig i den amerikanske krigføringen i Vietnam, er det

dermed ikke sagt at vi sympatiserer med Vietcong.

I omtalen av «Folk og Land» skriver Pegasus bl. a.: «Det ville være rimelig å tro at denne avisen var illegal og kun var å få tak i ved hjelp av «kontakter». Men avisen er faktisk i løssalg i Narvesens hovedutsalg».

Meningen må vel være at «Folk og Land» er en avis som burde vært inndratt av myndighetene, på like linje med pornografi og andre mer eller mindre obscene tidskrifter. Slike insinuasjoner vil vi ha oss frabedt! Avisen driver ingen illegal virksomhet. Den kjemper for rettferdighet og et sunt nasjonalt syn på moderne norsk politikk. Dette bør «Pegasus» ta seg ad notam.

Ellers er vi takknemlig for reklamen. Dog burde «Pega-

sus» ha tilføyet at vårt blad selges i løssalg mange steder utenom Narvesens hovedutsalg, både i Narvesenkiosker og ellers. P.

Hurra for «Morgenposten»

«Morgenposten» fortjener ekstra honnør for at den med stort oppslag på den politiske side tok inn en artikkel av Hallvard M. Paasche, som satte tingene på sin rette plass når det gjelder «Norges fortsatte krig» etter kapitulasjonen i juni 1940. Noe tilsvaret til artikkelen er ellers ikke kommet, men det er jo også nokså vanskelig å benekte kjensgjerningene, selvom til og med norske «samtidshistorikere» har innlatt seg på det.

En svensk gård nedlagt hver time

Året har 9760 timer, og i 1966 ble det i Sverige nedlagt nesten 10 000 gårder, forteller DAGENS NYHETER. En stor del av gårdene ble nedlagt på «farsdagen» 14. mars. Eierne av gårdene kan deles i to omtrent like store kategorier. Til den første hører de som har nådd pensjonsalderen, men som ikke har noen til å ta gården etter seg. Til den andre, de som fremdeles er i full arbeidsfør alder, men ikke finner driften regningsvarende.

Karikaturtegnerne i Goebbelspublikasjonen «Das Reich» så langt fremover. Her er en karikatur som passer godt til dagens situasjon med den stadige og jevne bolsjevisering av USA. Underskriften var: — Utsett! Det sprer seg! «Jeg lurar på om det kan være noe farlig?»

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armenieren Jerwand Dshanian

AIVASOVSKIJ-MUSEET

I utrolig fart fikk jeg dratt på meg klærne og pilte bort til Aivasovskij-museet som lå over på den annen side av veien langs badestranden. Flere andre armeniere, dels fra vårt hovedkvarter, dels fra den sivile befolkning i byen hadde innfunnet seg der, engstelige for at dette uerstattelige museet kunne være blitt skadet av bombeeksplosjonene og med tanken på at vi kanskje kunne være til hjelp. Men heldigvis fant vi det uskadd.

Den avdøde Aivasovskij's enke og hans søster som var bosatte i selve bygningen fortalte oss, som de representative armenierinner de var, at ingen av bombene hadde rammet museets bygning. Det var så meget merkeligere som krigshandlinger helt fra krigens begynnelse stadig hadde funnet sted fra begge parter av de krigførende og byen således hadde vært utsatt for bombardemanger gjentatte ganger både før og etter tyskernes besettelse av byen.

Vi tok én rundtur gjennom de svære salene og beskuet med fornøvelse de mange originale kunstverker som den verdensberømte marinemaler Aivasovskij hadde etterlatt seg. Det var besøkende i alle salene, bestående av tyske militære og stedets sivile. Etterhånden oppdaget jeg til min forbauselse at mange enestående kunstverker, som jeg var sikker på å ha sett der under mine artistturnéer før krigen var borte.

Men så fikk vi vite av fru Aivasovskij at en god del av Hovannes Aivasovskij's kunstverker var blitt overført til Armenias hovedstad Erewan allerede ved krigsutbruddet av sikkerhetshensyn. Og allikevel var det som var latt tilbake nok til å ta pusten fra noen hver av begeistring. Det lot til at folk tilmed hadde følt seg beskyttet innenfor museets murer under bombingene av byen. Og videre syntes det som om begge de krigførende parter under sine gjentatte sammenstøt satte så stor pris på kunstsamlingen at de unngikk å skade den.

Selv under tyskernes besettelse av byen Feodosia ble ingen av kunstverkene rørt, enn si bortført, skjønt hver eneste av de, både små og store malerier ble ansett som perler innenfor malerkunstens område. Tvertimot; tyskerne holdt museets dører åpne for besøkende slik at kunstinteresserte nårsom-

helst kunne innfinne seg for å nyde Aivasovskij's kunstskatter. Ikke minst var gleden stor for Feodosias innbyggere, som var stolt av sin kjære mesters kunstneriske frembringelser.

Den samme talentfulle armenier Aivasovskij, egentlig Aivasian, var forøvrig initiativtageren til byen Feodosias vannforsyning, idet han fikk lagt en vannledning fra sin fødeby Sivas vannkilde i Stari-Krim gjennom en tyve kilometers vannledning på sin egen bekostning. Så byen Feodosia hadde ikke bare fått kunstverker, men godt vann å drikke takket være armenieren Aivasians foretaksomhet. Den dag idag er Feodosias borgere Aivasian takknemlige for denne gave fra byens styre. Aivasovskij, som hans russiske navn lyder, etterlot seg vel seks tusen verker, hvorav mange har funnet veien til konge- og fyrstehus, regjeringsbygg og kunstmuseer i mange land. Han ble tilsist en formuende mann og nyder enestående anseelse ikke alene i sitt hjemland, men også i Russland.

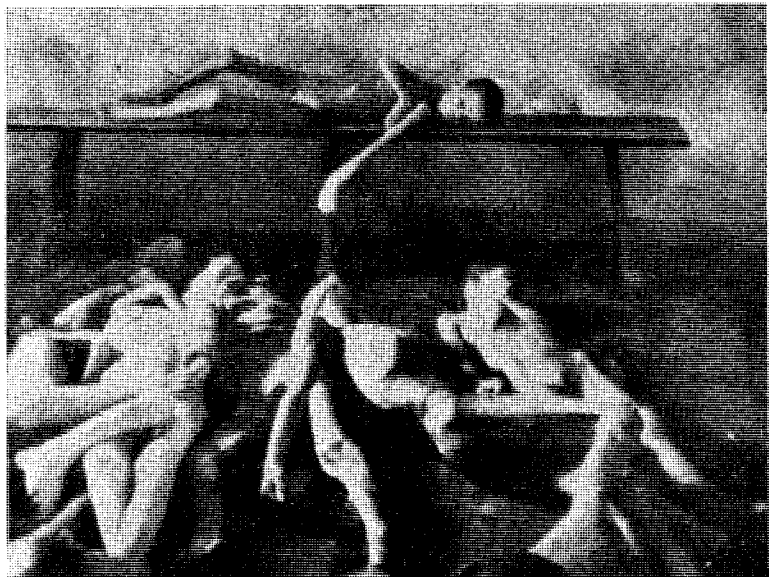
Snart forsto vi at de russiske flyene hadde forlatt området for det uventede flyangrep, og folk tok til å forlate bygningen. Jeg måtte selvsagt skynsomt forlate museet for å innfinne meg ved vårt hovedkvarter. Men på veien ble jeg påny utsatt for et farlig bombeangrep fra russiske fly. Flere russiske bombeflv kom til syne rett over byen, denne gang fra den motsatte side av havet. Et kort øyeblikk gjorde de en del av Feodosias vakre havneområde, hvor også tyske militære avdelinger hadde in-kvartert seg til et rent helvete.

Vi fikk så vidt høre flyalarmen, da flyene med ett kom tilsyne over hodene våre, og lamslåtte ble vi vitne til hvordan de svære bombene dratt ned over hodene på både de militære og sivile som var utenfor sine hjem. Også hustakene så vi rase sammen flere steder. Til min forferdelse forsto jeg i ett nu at jeg befant meg så å si innenfor et nett av bombeeksplosjoner som det var ugjørkelig å komme seg ut av. Hvorhen jeg enn løp i fortvilelse, falt bombene ned foran meg, og stengte veien for meg. Gud alene vet hvor mange ganger jeg måtte kaste meg ned hver gang bombeeksplosjonene fant sted. Noen øyeblikk trod-

(Forts. side 8)

Det som mangler i Nansenfilmen

Albin Eines' beretning om innsatsen under hungerkatastrofen

Slike syn møtte det Quisling overalt i Ukraina: sultet ihjel og plyndret til skinnen

II.

Jeg lærte å kjenne noen av bolsjevikene som arbeidet seg ihjel for å bygge opp et slags grunnlag på den jord som Churchill og oljemaktene blokkerte for matsmuler fra de rikes bord.

Og jeg fikk vite litt om kaptein Quisling, den mann som sammen med noen få medarbeidere kjempet den mest håpløse kamp som er kjempet. Den mann som søkte å redde selv de neseløses landsbyer.

Og det jeg fikk vite var ikke ødt for noe menneske å få vite. Hvis man er på åstedet eller ett av åstedene, for åstedet var en verden og en halv gang så stor som hele Europa.

Det var i 1922 at kaptein Quisling ble lederen for Den internasjonale hjelpekomité i Russland. Han hadde vært militærattache ved vår legasjon i Helsingfors og Petrograd i tre år. Hans interesse for Russland og folket var ualminnelig. Han lærte seg språket eller rettere sagt språkene. Blant de andre eu-

ropeiske makters sendemenn eller ambassadører var han en autoritet.

Jeg skal ikke innlate meg på å fortelle noe om den samstemte mening, som meget betydelige menn hadde om den norske kaptein før han ble Nansens høyre hånd i Russland. Deres bestemte innstillinger til sine respektive reiser om å gi kaptein Quisling hvilken som helst hedrende æresbevisning, har mange av dem senere dokumentert.

Jeg skal her holde meg til det man i Russland mente om vår landsmann.

Kaptein Quisling fortsatte som leder av det praktiske arbeidet i hungerdistriktene etter at Nansen hadde tatt ledelsen for hjelpen til Russland og Armenia i årene 1924—1926.

Jeg antar at de fleste av mine lesere ikke vet mere om Ukraina enn jeg gjør. Ukraina er Russlands kornbød, ikke sant? Man kan gå fra den ene landsby til den annen uke etter uke uten å se annet enn steppen, ikke en sten man

støter sin fot mot. Når steppen slår avgrunnsdype, meterbrede revner av tørken, når det ikke engang er strå som kan brenne, men bare osler i ilden, når det grå støv dekker alt og man ikke kan ånde fordi halsen stoppes av det fine støv som suges inn og fyller selv den saftigste melon og får den til å ligne en murstein på et par minutter — da opphører troen på at vann og brød finnes i denne verden. Det er ingen steder å flykte, ingen steder å søke etter vann eller mat — om man går eller kryper i ukevis er man på denne steppen, er man i denne ørken. Denne ørkens liv var dog ikke helt stivnet. Ti-tusen, hundre tusen, ville barn, som hadde berget livet og av forholdene var blitt ville som ulven og like utholdende, knuste skallene med murstein på de som holdt liv i seg ved skjulte beholdninger av rått fisk eller surnet lever eller avfallstarmer fra en bedre tid. Men disse ville menneskebarn var ikke de mest livaktige vesener. Det var også i syd og øst malaria-

sonner som ødela de siste dråper vann i pyttene eller elvene. Det var også annet liv som nu levde en storhetstid som aldri før, det var lusene som bar tyfussmitten med seg da kulden fra de døde fikk dem til med stor fart å søke over på de halvdøde i de neseløses landsbyer og andre byer hvor de råtnende sår ga dem muligheter til formering som aldri tidligere i verdenshistorien.

Russlands store kornkammer Ukraina minnet om statens gamle kornmagasiner med sine myriader rotter langs Nevaen.

Men dette var dog ikke det verste. Det verste var at her holdt en mann til, en nordmann og hans hjelpere, og kjempet hvert minutt i døgn om tusen menneskeliv, som tæredes bort og svant som skygger i hytter og kjellere eller i rennestener eller i huler når hungeren ikke kunne overvinnes lenger, selv av de skarpeste klør og de skarpeste instinkter som grep etter anelsen om mat.

Og ute i verden der drøftet verdens alle sosialdemokrater og politikere sine anliggender. Somme talte og stemte for Churchils blokade og andre talte og stemte for noe annet. De færreste stemte for mat til dem som ennå kunne berges av Nansen og Quisling. Det er slett ikke så underlig at jeg har sett bolsjevikere som har spyttet for-

(Forts. side 7)

Ola O. Furuseth:

Møte med Quisling

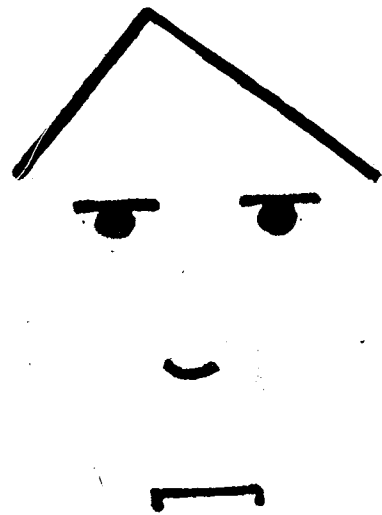
Høsten 1931 fikk jeg et dokument fra Forsvarsdepartementet. Jeg ble utnevnt til officer, og det ble fremholdt hva det innebar av forpliktelser. Undertegnet av Quisling.

Våren 1932 gjorde denne Quisling nesten det samme som den unge Kristus, da han rensket templet for høker og kjeltringer. Men det skulle de ikke ha gjort, for det kostet dem livet. Sokrates sa også sannheten, og han måtte tømme giftbegeret. Quisling leste visse partiers menn teksten, kalte dem landsforrædere, og kunne påvise at de hadde tatt mot gull for å selge landet til Moskva.

Stor oppstandelse. Men en komité ga Quisling rett. Intet ble gjort mot dem, men Quisling fikk hat- og hetsbølgene mot seg. Arbeiderbladet, A-magasinet hadde tegneserier om en sint mann som de kalte Usling, og de hetset og hetset for å få has på ham. Det koster å si sannheten, som regel livet for de største.

Så små var disse feige ryttere av det brukne gevær at de påstod at Quisling hadde forsøkt å forføre vaktmesterens kone i Forsvarsdepartementet, og at mannen hadde dengt ham. Derfor hjernerystelse og pepper i øynene!

Men det var vel Moskvas spion, denne vesle tyskeren som ble overrasket den gangen, var det Wolweber?

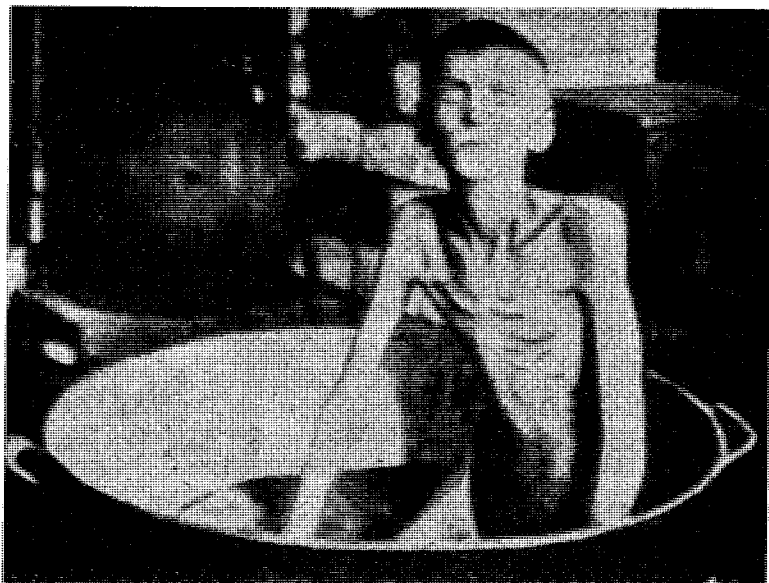

Gammel karikatur av Quisling — tegnet med få streker

Klokken 22.20 den 28. august var det en knøttliten forståelse som doserte om Quisling for svenske lyttere. Hva vet han? Intet, men han hadde sine tvil på om det var rett at marxistgjengen fikk myrde ham.

Jeg hilste på Quisling i juni 1933 på Hamar, det var på åpningsmøtet for NS i Hedmark fylke. Jeg syntes han så nervøs ut. Jeg så ikke noe det var noe å være redd for, bare for gamle og for stakkonservative hedmarksbønder, og jeg ble — — pessimist! Jeg så bare én mann som jeg ville hatt med, og han møtte tyskerne på Midtskogen, og han var senere politisjef. Oliver Møystad, han er død nu etter å ha blitt bestraffet av dem som brøt

(Forts. side 2)

Gutt som har drept og spist sin bror

Vidkun Quisling sommeren 1937

Vedrørende norske anklager

(Forts. fra side 1.)

nion. I dagspressen kunne man lese opprop undertegnet av universitetsprofessorer, og den første undertegner var sogar vårt lands høyesterettsjustitiarius Terje Wold. På Universitetsplassen kunne man være vitne til en masseopptreden for å få samlet underskrifter til protest mot den dom som var avsagt av Syd-Afrikas høyere domstoler.

Omtrent på samme tid hendte det noe i Ghana, et land som ikke ligger så langt borte fra Norge som Syd-Afrika. En tysk journalist ved navn Lotz Herold var kommet til Ghana fra Nigeria. Han hadde gyldig pass og visum. Han bragte imidlertid med seg:

Ghaniske £ 15 = kr. 300, samt et brev fra en ghanisk politiker til dennes sønn.

Den tyske journalist hadde dermed forbrutt seg mot det ghaniske demokratis lover og han ble stillet for retten. Anklageren la ned påstand om 75 års fengsel. Den tyske journalist ble dømt til 40 års fengsel.

Det bemerkelsesverdige er at ingen norsk høyesterettsjustitiarius skrev under noen protest. Ingen professor i rettsvitenskap protesterte. Den tyske journalist ble ikke nevnt med et ord i den norske presse og ingen protestanter opptrådte i den anledning.

Hva er nå forklaringen på, fru Lionæs, at De ikke protesterte? Her var det rikelig anledning til å fortelle et av de nye demokratier hva rett var og hvorledes menneskerettighetene skulle aktes. Men De forble også taus.

Er forklaringen den ene at vår harme og kritiske sans — sammen med vår vilje og evne til å protestere — er proporsjonal med femtepotens av avstanden i meter fra det sted hvor uretten skjer? Dersom det er riktig, kan jeg godt skjønne aksjonen mot Hellas, idet dette land ligger oss nærmere i avstand enn Ghana, men da stemmer ikke det med vår aksjon mot Syd-Afrika.

Man hadde ikke gjort terrorveldet i Ghana noen urett, om man også hadde fortalt vår unge verden hva som hadde foregått i det landet i demokratiets og folkets navn.

Hva kostet det?

Det har også forundret meg hva norske parlamentarikere kan interessere seg for. Vi har så mange uløste oppgaver i vårt eget land at hver eneste politiker, og særlig de som er fastlønt på Stortinget,

har mer enn nok å ta seg til uten å måtte reise til Hellas. Jeg skulle forøvrig gjerne vite svaret på disse spørsmål.

1. Hva kostet tilsammen den reise som de norske parlamentarikere foretok til Hellas, og hvor De også deltok?
2. Hvem har betalt disse utgifter?

Litt etter litt har det gått opp for meg at de norske og også de skandinaviske parlamentarikerens interesse for andre lands parlamentarikere må ha en spesiell grunn. Det er forbausende at disse parlamentarikere ikke interesserer seg synderlig for andre mennesker som måtte være ulovlig fengslet. Det er parlamentarikerne som har interesse. Det er likesom ordsporet lyder: **Parlamentarikere i alle land foren eder.**

Ligger det økonomiske årsaker bak? Det gjelder å berge levebrødet for parlamentarikerne i Hellas, og dersom det skulle lykkes å få ryddet opp i parlamentarikerveldet i dette landet, kunne man risikere at andre land fulgte eksemplet. La oss derfor se litt på hvorledes disse parlamentarikere er lønnet:

En stortingsrepresentant i Norge er lønnet slik:

1. Fast lønn kr. 49 000 pr. år
2. Dertil kommer:

a. Diettgodtgjørelse:

Kr. 60 pr. dag for de som har bopel utenfor Oslo. Kr. 30 pr. dag for de som har bopel i Oslo.

b. Godtgjørelse for Stortingets presidenter og medlemmer av komitéer som møtes mellom sesjonene.

Kr. 75 pr. dag for de som har bopel utenfor Oslo. Kr. 60 pr. dag for de som har bopel i Oslo.

c. Medlemmer av stortingskomitéer som foretar reiser mellom sesjonene tilkommer under komitéesamværet:

Arbeidsødtørløse pr. dag kr. 50.
Kost- og reiseødtørløse etter regning.

I Hellas er forholdet at representantene har:

- Fast årlig godtgjørelse ca. kr. 72 000.
 - Diettgodtgjørelse.
 - Provisjoner når de «fikser» en konsesjon.
 - Fri telegram-, porto og telefonutgifter.
- Et år var gjennomsnittsforsendelsen av brev 15337 pr. representant i løpet av et år.

«Der Spiegel» har i sitt nr. 21 for 1967 opplyst at det

greske parlament kostet det greske folk ca. kr. 600 000 000 — seks hundre millioner kroner pr. år.

Videre opplyser «Der Spiegel» i samme nummer om det greske parlament:

- I dette parlament satt det 165 jurister.
- Til tross for at den overveiende del av befolkningen lever av landbruket, satt det i det greske parlament ikke en eneste bonde, men 11 godseiere.
- Det satt heller ingen arbeidere i det greske parlament.

Fru Lionæs: De som skal representere arbeiderne i vårt land, har De noen gang fortalt dem at i det parlament i Athen som De så gjerne vil gjenopplive, var det ikke en eneste bonde og ikke en eneste arbeider? Har De fortalt Deres arbeidere at parlamentarikerne i Athen hadde som største inntekt de provisjoner de fikk når de «fikset» en konsesjon, og at særlig bensinstasjoner og bilserviceverksteder var yndede objekter for parlamentarikerne i Athen? Har De noen gang fortalt Deres arbeidere dette?

Har De undersøkt, fru Lionæs, hva George Papandreaou gjorde da han fikk makten i landet. Han øket lønnen for parlamentsmedlemmene 100 pst.

Er forklaringen på Deres og andre parlamentarikerens store interesse for det tidligere system i Hellas og parlamentet i Athen, at De og Deres kolleger vil holde sammen under mottoet «Parlamentariker aller Länder vereinigt euch», eller «Parlamentarikere i alle land foren eder»? Systemet, levebrødet og losjen skal bevares, koste hva det koste vil.

Denne gang var det opprydning i parlamentet i Athen. En annen gang blir det opprydning et annet sted. Man kan aldri vite.

Det vil være åpenbart for alle og enhver at de godtgjørelser, som er fastsatt for norske parlamentarikere — og var fastsatt for greske parlamentsmedlemmer, var godtgjørelser som lå vesentlig over de lønninger som ellers ydes i disse land. Om en sak kunne såvel de norske parlamentarikere som de greske enes, nemlig fastsettelse av egen godtgjørelse. Det var sjelden eller aldri debatt om det.

Vår handelsforbindelse med Hellas

Før jeg kommer inn på de norske anklager i henhold til

menneskerettighetskonvensjonen av 4. november 1950, vil jeg gjerne trekke frem noen få spesifikke forhold som har betydning for er totalvurdering av vårt forhold til Hellas.

Det første forhold er vår handelsforbindelse med Hellas. Så vidt jeg skjønner et nokså stort flertall av vårt Storting og de påstander som er fremført og de krav som

er fremsatt, så har det vært et ønske å få brutt vår handelsforbindelse med Hellas. Jeg har ennå ikke sett eller hørt en anklager, en taler eller en skribent fortelle norske handelsfolk og arbeidere hva dette ville bety. Faktum burde man kunne fremstille. Kommentarene kan så enhver avgi senere. Vår handelsforbindelse med Hellas ser slik ut for de siste 10 år:

TABELL:

År	Import fra Norge Mill. kroner	Eksport til Norge Mill. kroner	Importoverskudd overfor Norge
1966	217,817	17,545	+ 200,272
1965	93,824	12,376	+ 81,448
1964	48,132	12,672	+ 35,460
1963	41,616	11,104	+ 30,512
1962	38,234	15,080	+ 23,154
1961	53,390	24,364	+ 29,026
1960	22,841	7,423	+ 15,418
1959	20,811	13,018	+ 7,793
1958	36,056	14,662	+ 21,394
1957	24,697	13,692	+ 11,005
	597,418	141,936	+ 455,482

Av dette vil fremgå at:

- Hellas kjøpte varer fra Norge i tiårsperioden 1957 til 1967 for ca. kr. 600 000 000 — seks hundre millioner kroner.
- Hellas solgte varer til Norge i samme tidsrom for ca. kr. 140 000 000 — ethundrefirti millioner kroner.
- Hellas kjøpte således varer for ca. kr. 460 000 000 — firehundreseksti millioner kroner mer fra Norge enn Norge kjøpte av Hellas.
- Dersom handelsforbindelsene mellom Norge og Hellas avbrytes, må man regne med et valutatap og en innskrenkning i vår samhandel med andre på ca. en halv milliard kroner pr. 10 år.

Har De, fru Lionæs, noen gang fortalt Deres tilhørere dette? Har De fortalt arbeidere som hører på Dem, hva dette kan bety, og vet De hvilke industrier som ville bli rammet?

Dessuten melder det seg her et annet spørsmål eller annet problem. Når man ikke liker det politiske styresett i Hellas og heller ikke styresettet i Portugal, Spania, USA, Vest-Tyskland, Frankrike, Rhodesia, Syd-Afrika og mange andre steder, skal man da avbryte handelsforbindelsen med disse land også? Dersom så er tilfelle, har De noen gang tenkt over hva det ville bety for vår blotte eksistens?

Diplomati er kunsten å tale med fremmede stater uten krig, enten man liker dem eller ikke. Det er en besynderlig tanke at vi bare skulle ha forbindelse med folk som vi stemmer overens med, eller folk som styrer slik vi mener de burde styres.

Eftersom vi nå skal bryte forbindelsen med Hellas — fordi man i dette land nå har en regjering som angivelig skal ha kastet folk i fengsel uten lov og dom, hvorfor, fru Lionæs, har De ikke protestert mot f. eks. Sovjet-Samveldet, hvor millioner av mennesker i generasjoner har sittet i fengsel og fangeleire uten noen form for lov eller dom og i strid med de mest elementære menneskerettighetsregler?

Hva med den lovpriste solidaritet?

Det heter så ofte at arbeiderklassen må ofre noe. Den må være solidarisk med andre arbeiderklasser. Jeg kan forsikre Dem om at den norske arbeiderklasse ikke er solidarisk med noe annet enn sin egen lønningsspose. Den solidaritet arbeiderklassen viser og har vist, har sjelden hatt noen betydning. Utan den tyske arbeiderklasse og de tyske arbeideres stemmesedler ville Adolf Hitler aldri ha kommet til makten i Tyskland. Fiksjonen om støtte fra industrien og de pengesterke er intet annet enn historisk vrøvl og en illusjon som det passet å servere. Var det solidaritet med soldater og konsentrasjonsfanger som fikk 300—400 000 norske arbeidere til frivillig å ta arbeide på tyske festningsanlegg under okkupasjonen?

Jeg har ofte hørt den usannhet fremført, at de norske arbeidere som frivillig arbeidet på tyske festningsanlegg, saboterte arbeidet. Jeg er en av dem som under krigen hadde den meget tvilsomme fornøyelse å forsøke å komme gjennom noen av disse festningsanlegg, og jeg kan forsikre Dem og alle

Det som mangler i Nansenfilmen -

(Forts. fra side 5.)

aktelig når de hører sosialdemokrater nevne, mens de tar lua av seg når deres motstander Quislings navn hviskes.

Mine lesere vil si: Det må da finnes noen kjensgjerninger, noe annet enn en slik ufyselig og subjektiv skildring av denne katastrofen i Russland og om Nansen og Quislings utrolige virke i nødsårene.

Det finnes tall, nøkterne tall i mengder, tall som sier mere enn jeg har sagt, meget mere, så sant man hører - å talls tale, som er den mest opplysende av alle taler. Men dengang da jeg fikk den første fornemmelse av kaptein Quisling, fantes de bare i offisielle rapporter som var mindre leseverdige for alle dem som foretrakk en god kriminalroman eller misslitteraturen. Men her er noen tall og offisielle opplysninger hentet fra rapporter til kommisjoner i Folkeforbundet og fra Røde Korsheroer som kjempet den samme fortvilte kamp som Quisling og Nansen på hvert sitt front-avsnitt.

Ifølge sovjetreiserings oppgave omfattet hungerdistriktene 785 000 kvadratkilometer land, det fruktbareste i Russland. Nansen oppgir i sin rapport 1922 befolkningen i dette distrikt til **45 millioner mennesker som sulter.**

Ifølge en annen offisiell oppgave var de sultende: I Volgadistriktet 20 å 25 millioner, i Kuban, Krim og tilstøtende strøk ved Svartehavet 3 å 4 millioner, i Ukraina 7 å 8 millioner mennesker.

Nansen opplyser: 1948 flyktninger med et tog fra Kasan ved Volga til Polens grense tok tre måneder for å komme frem. 649 mennesker kom levende frem, 1 299 ble tilbake på veien. De døde ble kastet ut underveis.

Et annet eksempel: Et tog til Buzuluk kom aldri frem. Togbetjeningen og de fleste passasjerer sultet ihjel underveis.

I Saratov var barnedødeligheten på et barnehjem 30—40 pr. dag.

«På min reise så jeg på et hospital et dødt og et levende barn ligge i samme seng, og spurte sykepleiersken hvorfor ikke det døde barn ble ført bort. Nei, svarte hun, det skal ligge i fire timer før vi tar det bort. De er blitt så likegyldige overfor døden at

andre om at dersom den norske arbeider bygger like godt for sine kamerater som han gjorde for tyskerne, kommer hans kamerater til å bo godt i årene fremover.

(Forts. i neste nr.)

de neppe ser forskjell på levende og døde. Samme natt jeg var i dette barnehjem døde der 42 barn. Forstår De hva slike barn har lidt før de nådde så langt?»

«Det var hele byer og bygder hvor befolkningen lå hjemme og ventet på døden for svake til selv å gå og hente den maten som kunne redde dem.»

En Røde Kors-søster forteller: «Ingen kan forestille seg som ikke har sett det, de syner man ser. Døde og døyende ligger i gatene, fyller skjuler ofte ikke kroppen. De døde slaktes, hadde jeg nær sagt, og stykkes og etes opp.»

Det er Nansen som sier dette i sitt foredrag. Han forteller om sitt besøk i Russland. Menn og kvinner er blitt gale av sult. De går til kirkegårdene og graver opp og eter lik. Men ikke bare det. I sin fryktelige fortvilelse og galenskap er de begynt å drepe hverandre. Foreldrene dreper sine barn.

Nansen slet seg halvt ihjel for å få Europas og Amerikas folk til å skjønne litt av redslene og fatte sin plikt som mennesker. Til slutt lykkedes det ham å få dannet komitéer rundt om i Norge og i andre land. 1922 ble 13 537 468 mennesker bespist. Etter hvert kom det store internasjonale hjelpearbeide i gang, Røde Kors-søstre, kvaker, amerikanske og andre lands sykepleiersker kom til. Men da hadde Quisling og hans lille stab lenge kjempet på den ukrainske kirkegård om levende og døde:

Fra Jon Sørensen verk: Fridtjof Nansens saga henter jeg følgende:

«Innenfor Nansen-misjonens hjelpearbeide inntar det som kaptein Vidkun Quisling ledet i Ukraina en fremtredende plass. Nansen hadde særlig avtale med regjeringen i Ukraina. Hungerområdet i Ukraina var den sydlige del av landet, ca. 190 000 kvadratkilometer. Av befolkningen her, 16 millioner, var 2,5 millioner uten mat, dvs. uten brød eller annen normal føde. 2,5 millioner levde av surrogater, 3 millioner hadde noe, men ikke tilstrekkelig mat. Det vil si at minst 5 millioner ville omkomme hvis hjelp ikke kom. Det virket overraskende at det skulle være hungersnød i dette så frodige land. I Moskva hadde de ikke mere kjennskap til forholdene nede i Ukraina enn at de meddelte Quisling da han i januar 1922 var på reise dit ned, at en halv million sultet i Ukraina. I virkeligheten var det allerede seks ganger så mange. Quisling dro ut på en ti dagers befarings. Det var, sier

han, underlig å komme inn på gårdene nu, gårder der det hadde vært velstand. På veggene henger bilder av gårdens folk, velkledde og velfødde folk. Nå — med en stum håndbevegelse mot gulvet. Det vil si omsatt i ord: lik og fyller på gulvet.»

Hvor likt Quisling, den tause mann, når han istedenfor å si noe gjør en taus gestus. Han venter en smule forstand og begripelse av sine tilhørere.

Men jeg må sitere mere fra boken om Nansens saga:

«Det var et herjet og ødelagt land Quisling kom til den 12. februar 1922 med den oppgave å organisere et fortsatt mulig hjelpearbeide, som skulle omspenne store arealer med millioner av sultende og syke mennesker, i et land hvor kommunikasjonene var ødelagt, og alle hjelpebidler manglet.

Hans hovedstasjon var Kharkov. Med forbindelse med de andre hovedstasjoner for Nansen-misjonen, nemlig Moskva, Berlin og Genf. Fra Kharkov skulle så hjelpestasjoner opparbeides i øst, syd og vest, med guvernementene Donetz, Zaporozje, Jekaterineslav, og med Odessa-distriktet, hvor Odessa igjen var en slags sentral for forskjellige guvernementer i det sydlige Ukraina. Hertil kan føyes Krim, hvor også Nansen-misjonen arbeidet, men ikke gjennom Quisling.

Quisling var gjennom flere års opphold i Russland fortrolig med russiske forhold og russisk språk. I løpet av kort tid orienterte han seg ved reiser og konferanser. Alt dagen etter at han var kommet til Kharov, begynner hans telegrammer å strømme ut til Moskva, Berlin og Genf, til Nansen. Hans telegrammer og rapporter er tallspekkede nødrp. Man kan sitte i timevis og bla dem igjennom, vi får beskjed om distrikt etter distrikt, tall og tall og tall. Hvor mange innbyggere, hvor mange i sult og nød, det er ofte mer enn halvparten, opp til 80 prosent av befolkningen, hvor mange dødsfall av sult, av kolera, av flekktyfus, kopper, malaria, fra måned til måned, antall av hester, kuer, sauer, griser i 1914, i 1921 og i 1922 osv.»

Man ser den enestående generalstabsoffiser i arbeide. Han leder krigen mot hungeren og døden, mot vanvidd og kanibalisme. Rolig og nøktern og intenst som en ladet dynamo.

«Et eksempel på hungersnødens tallkurver i hans distrikt: de begynner langsomt voksende, stiger forttere og forttere inntil nær toppen, da langsommere og langsomme-

re, den når maksimum oppunder den nye høst, og faller så.

Hjelpearbeidet med å skaffe såkorn, trekraft, redskap, maskiner demmer så opp for stigningen det følgende år, 1923.»

«Hva en lege meddelte Quisling fra Ukraina, er verre enn det verste i det «redslenes album» Nansen viste frem fra Volga-strøkene. Nansen fremholdt oftere at en øyeblikkelig hjelp i stor stil fra Folkeforbunds-maktens side kunne ha stanset hungersnøden i starten.

Men som han sa engang, «politikernes hjerter er ofte harde og grusomme.» Virkningen av den slags hjerter fikk Quisling se nok av. Fra 12. februar til 17. mai, sto han med tomme hender. De politiske forhalingskunster i 1921 gav vinteren tid til å stenge vannveiene også i Ukraina. Da hjelp endelig kom lå hele landsbver døde og øde.»

Dette er ikke skrevet i Nansens bok nå, for anledningen, men uvilkarlig tenker man på Quisling nettopp nå i vår hjemlige farlige situasjon når en leser det.

Nansen ga ofte uttrykk for sin beundring og takknemlighet overfor Quislings dyktighet i administrasjonen av Nansen-misjonens arbeide i Ukraina. «Jeg skulle ønske», skriver Nansen en gang, «at vi kunne vise vår påskjønnelse av Deres arbeide, men dessverre, som De vet, er det pengemidler det står på, — jeg vet ennå ikke hvordan det stiller seg med det.» Det var i april 1922 Nansen skrev dette, midt i strevet for å dirigere forsendelsene til Quisling. «Vi gjør hva vi kan», skrev han, «for å skaffe også noe til Ukraina, hvor det i høv grad er påkrevet.»

«Ved alle hjelpeorganisa-

NYE TYSKE BØKER

Emmy Göring: An der Seite meines Mannes

Innbundet kr. 45,—

Erich Kern: Von Versailles nach Nürnberg

Innbundet kr. 60,—

Paul Rassinier: Das Drama der Juden Europas

Innbundet kr. 35,—

Ilse Hess: Antwort aus Zelle sieben

Innbundet kr. 36,—

Werner Brockdorff: Geheimkommandos des 2.

Weltkrieges

Innbundet kr. 60,—

Karl Balzer: Der 20. Juli und der Landesverrat

Innbundet kr. 48,—

Be ellers om liste over norske og en del eldre tyske bøker. — Gratis forsendelse mot forskudd. — Ved postoppkrav tillegg av porto og gebyr.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Boks 3214, - Oslo 4 - Postgiro 164 50

sjoners virksomhet ble alt i alt ca. 1 million liv reddet i Ukraina, derav ca. **200 000 på Quislings part.**

Det ble en annen påskjønnelse kaptein Quisling fikk av sine landsmenn og av andre. Mannen som reddet hundretusener menneskers liv under de vanskeligste forhold ble svinet til og syltet ned i verdens verste løgner — av dem som kunne prate og kunne skrive og som hadde mat nok.

Nansen har ikke fått noen statue i Norge. — Quisling heller ikke.

Kanskje har rottene også ødelagt de tusen statuetter som ble modellert av kunstnere, hvis liv Nansen og Quisling reddet — men jeg tror det ikke.

For Sentralkomiteen for den russiske regjering vedtok offisielt følgende: «Befolkningen i hungrende egne i Ukraina vil aldri glemme at den første appell om hjelp og den sannferdige fremstilling om virkeligheten her hos oss kom først fra Nansens representant, hans venn og landsmann kaptein Quisling.»

Dette er et avsnitt av en varmhjertig og ærlig hyldestadresse til Quisling fra den ukrainske regjering — bestående av bolsjeviker.

Man kan finne den i revolusjonsmuseet i Moskva — hvor den henger like ved Churchills orde om å skjerpe blokaden mot Russland.»

Idag lager altså russerne og nordmennene en film om Nansen og hans innsats i hungerdistriktene - uten å nevne Quisling!

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Hans prektighet —

(Forts. fra side 2)

godt fra mange år tilbake — sist som medfange på Illebu. Olaussen brøt i likhet med Eines med kommunismen og var senere bl. a. en meget benyttet taler i Fedrelandslaget. Under okkupasjonen ble han medlem av NS. Om Olaussen skriver Gerhardsen bl. a.:

«Eugéne Olaussen var en særpreget personlighet, langtfra knuget av tidens elendighet. Han var en blendende taler, nådeløs i sine angrep, ondsksfull vittig, skapt for en bevegelse i krass opposisjon, kunnskapsrik, sprogmechtig og sjarmerende. Han redigerte «Klassekampen» med adskillig talent, han fikk folk til å lese den, til å snakke om den.»

Det kan i den forbindelse ha sin interesse å nevne at det var mange bra folk som var borti «Klassekampen» i de tidlige år. Vi kan nevne Erling Winsnes og Albin Eines.

Om det siste møte forteller Gerhardsen:

«Jeg traff Eugéne Olaussen i Tønsberg et par år før den andre verdenskrigen, han var på foredragsturné for et eller annet parti. (Sikkert for Fedrelandslaget). Vi slo av en prat, en tom prat på et gatehjørne like under Slottsfjellet. Og mens vi sto der og snakket ingenting, tenkte jeg på et landsmøte i ungdomsbevegelsen før partisplittelsen i 1923. Det var som vanlig strid om Olaussen, og under debatten var det en landsmøtedeltager, en som senere fikk en ledende stilling i kommunistpartiet, som skrek ut over forsamlingen: Kamerater, jeg elsker Olaussen! Og han fikk

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4.)

de jeg at jeg skulle bli gal av redsel. Nu tok husene omkring meg til å ramle ned og i ett nu dannet det seg ruinhauer, mens kalk og grus føk omkring som røkskyer. Ikke et menneske befant seg i nærheten, og tanken på at jeg var fullstendig alene grep meg med redsel, mens jeg i de øyeblikkene jeg kunne løpe speidet for å se hvordan jeg skulle ta veien for å komme ut av den forferdelige gryten. Så fikk jeg øye på et trakteringssted et stykke unna og uten å kunne forklare meg hvorfor, styrtet jeg bort dit og smatt inn uten at jeg ble rammet av splinter. Kaféen viste seg å være fullstendig tom. Det eneste menneske jeg kunne øyne da jeg slo døren igjen etter meg, var en pike, som satt ved disken.

stort bifall for denne kjærlighetserklæringen. Vi sa farvel til hverandre, Olaussen og jeg. Han gikk videre opp mot Slottsfjellet.»

Og så fortsetter den Gerhardsen som selv har avfunnet seg så nydelig med det borgerlige samfund han i sin tid gikk til storm mot — men på et langt senere tidspunkt enn Eugéne Olaussen som tok konsekvensen av en endret oppfatning på et tidspunkt da det ikke var lukrativt å gjøre det:

«Det var i denne byen han var født, i en av byens fattig gårder. Det var i denne byen den begavede gutten begynte i typograflære. Og så var han her igjen, etter en lang og begivenhetsrik reise. Han så ikke frisk ut der han gikk, han var blitt skjev i skuldrene, han virket krafsløs og det så ut som om hele livet var knekkende likegyldig for ham. Han hadde holdt foredrag dagen før, han hadde fått nye politiske venner, borgerlige venner som — satt innenfor en mur av mitraljører.»

Idag er det Rolf Gerhardsen som har fått nye politiske venner («innenfor en mur av mitraljører» i Nato), som berømmes kameratslig i fra MORGENBLADET og nedover til AFTENPOSTEN, mens Olaussen gikk i en tidlig grav etter årene i den gerhardsenske konsentrasjonsleir. Vi bodde på samme rum i en av tyskerbrakkene på Illebu og han hadde så avgjort ikke mistet sin revolusjonære glød dengang. Livet og kampen for et bedre Norge, som dengang syntes fullstendig tapt, var ham tross alt ingenlunde likegyldig.

Det har som kjent vært adskillig snakk om dette at nettopp Einar Gerhardsen ble sendt tilbake til Norge fra Sachsenhausen. I boken får en forsåvidt en slags forklaring på dette. Det skal ha vært en norsk skibsreder som fikk ham fri ved å bestikke den tyske gestaposjef i Norge Rediess. Det lyder sant å si ikke særlig overbevisende når en tar i betraktning det en har hørt om Rediess fra folk som kom ham nær inn på livet. Det får nå være som det vil. Men når en snakker om solidariteten hos disse gamle kameratene og tenker på disse lederne som satt bakom og sendte de menige i ulykken, så har det sin interesse å sitere fra et brev som gjengis fra Tranmæl til Trygve Lie om bekymringen — ikke for de små som kom i ulykken, men for ledere som uheldigvis imellom kom i heisen:

CÆSAR MOBUTU

På OAU-kongressen lot den svarte president Mobutu dele ut et festskrift som på forsidene var prydet med Mobutus klassiske hode side om side med hodet til Julius Cæsar! Og formodentlig betalt med utviklingshjelp.

«For et par måneder søkte jeg statsråd Axel Gjores for å utvirke at noen av de mest kjente og verdifulle (!) kamerater der nede skulle få noe tillegg til sine pakker. De sendes via Røde Kors. Gjores var velvillig. Men, sa han, vi må ha de britiske myndigheters samtykke (!) Det må vel bare være en formsak (Ja, mon det?) Vi ble i første omgang stående ved Einar Gerhardsen og Halvard Lange. Lange har jo mange kjente her. Jeg tenkte videre på Olav Larsen og Rolf Hofmo.»

Så fikk det da heller gå som det kunne med de mindre «verdifulle» øyensynlig! Det er ellers pussig at Rolf Gerhardsen vil sitere slike avslørende linjer idag og tydeligvis ikke finner noe eien-dommelig ved dem.

*

Det er som nevnt adskillig av interesse å finne i boken for den som vil grave litt under overflaten. Bl. a. noen opplysninger om forhandlinger som ble drevet med Fehlis, med den danske rikskommissar dr. Best og i siste instans med den Himmler, som da hadde begynt å operere på egenhånd. Det vil imidlertid føre for langt å komme inn på det her.

Vi kunne imidlertid ha god lyst til å slutte med å sitere disse linjene av Gerhardsen:

«Ja, hva er nå egentlig en sterk mann? Jeg vil nødig stille meg i forsvarsstilling, men jeg har likevel lyst til å si at nokså mange i den nålevende generasjon har hatt en skjebnesvanger anledning til å vise om de tilhører den sterke eller svake kategorien av nordmenn. Jeg tenker på en krig vi hadde fra 1940 til 1495.»

Rent bortsett fra dette at Norge som stat jo ikke hadde noen krig lenger enn til 10. juni 1940 i nevnte tidsrum, så er vi enig med forfatteren i at det dengang viste seg hvem som var sterke nok til å følge sin overbevisning og hvem som var så svake at de fulgte den store strøm. At de til gjengjeld ble dobbelt så sterke som noen annen da det hele var avgjort er en annen side av saken.

RIKSKANSLER AV VOKS

Vi vet ikke om det ligger en ondsinnet antydning bak dette at Bundestysklands e-lastiske kansler Kiesinger nå fremstilles i voks for å stilles ut i Madame Tussauds vokskabinett i London.

*

OM «AVSKAFFELSEN» AV KLASSEKAMPEN

Med det demokratiske valg-sirkus i friskt minne, kan vi ikke dy oss, men sakser følgende fra et nummer av Arbeiderbladet. Det er riktignok et gammelt nummer, men etter «debattene» i radio og TV, hvor klasseskille-nevrosene atter blomstret villt (jevnfør Gustavsens «skipsredere» og «bankpalasser»), synes vi det danner en passende bakgrunn til alt babbellet. Altså: «Selvfølgelig hemmer skattene det private initiativ. Det er nettopp det som er hensikten med dem . . .

. . . Formålet med å holde høye skatter er ikke å skaffe dekning for statens utgifter, for en slik dekning kunne man oppnå på annen måte, gjennom lån og seddeltrykning. Nei, formålet er rett og slett å hemme den private tiltakslust.»

*

UKENS FEMMER

lar vi gå til Dr. Eugen Gerstenmaier (vest-tysk parlamentariker og bundesdags-president) for følgende replikk: «Fedrelandet er også i vår tid en fascinerende ting.»

*

DER GÅR EN NEMESIS GJENNOM LIVET

Hvis amerikanerne lurer på hvorfor det dukker opp så mange plakater med innskriften «Ami Go Home», selv blant dem som skulle være deres allierte, så vil det kanskje gi en antydning til svar om man tok frem følgende ord av Justice Jackson, som var hovedanklager i Nürnberg etter krigen. Han sa: «Anklagen har, som grunn-lag for dommen over tyskerne, foreslått en høy standard i et lands forhold likeoverfor fremmede nasjoner og likeoverfor dets eget folk — en standard etter hvilken dets egen framferd vil bli målt i fremtiden. Ingen av de anklagede folk kan avvike lenge fra denne standard i sin egen praksis, uten å utfordre den siviliserte verdens fordømmelse og forakt.»

Dette var forøvrig den eneste uttalelsen med en viss filosofisk kvalitet som vi kunne finne i Militærtribunalets kilometerlange annaler. Det

er kanskje nettopp derfor den har gått materialistene i Pentagons hus forbi.

*

BEDRE RØD OSV.

Selveste kristendommen, den åndelige ryggrad i Vestens kultur later til å være grepet av den store og alminnelige begrens- og ideforvirring som har rammet de hvite folkeslag i særdeleshhet. Iallfall kunne Christian Century, som er organ for Verdens-Kirke-Unionen, finne på å skrive at «den kristne kirke nu endelig måtte komme til innsikt og forståelse og innstille all motstand mot kommunismen — og forene seg med den (!)» Husker vi ikke feil, var det Lenin som uttalte noe om at man ville stå i kø for å bli hengt, når den siste prest dinglet i tarmene på den siste biskop.

*

DET FORJETTEDE LAND?

Det er ikke rart at det går smått med innvandringen til Israel fra USA når en i AFTENPOSTEN kan lese gjengitt hva det russiske blad Komsomolskaja Pravda skriver om jødernes makt i USA, nemlig: «— 70 pst. av alle amerikanske advokater er zionister, 69 pst. av alle fysikere — «inklusive de som er engasjert i det hemmelige arbeide med masseutsløttelsesvåpen» — er zionister, 43 pst. av landets industriherre er zionister, 80 pst. av «de lokale og internasjonale nyhets- og informasjonsbyråer tilhøre amerikanske jøder og tilhengere av zionismen», 56 pst. av alle større amerikanske publikasjoner «tjener zionistenes interesser». Ifølge bladet er mellom 20 og 25 millioner amerikanske jøder og ikke-jøder zionister.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15.
Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgiror: 16 480.

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri